

Viure als Pirineus, 12/11/21

El Museu de Llivia posa al dia el projecte de documentació del seu fons patrimonial

La tasca de documentació dels fons del Museu de Llivia es va recuperar l'any 2017. Des de llavors, de forma anual, es realitza aquest registre que permet disposar d'una primera base documental de tot el material que disposa.

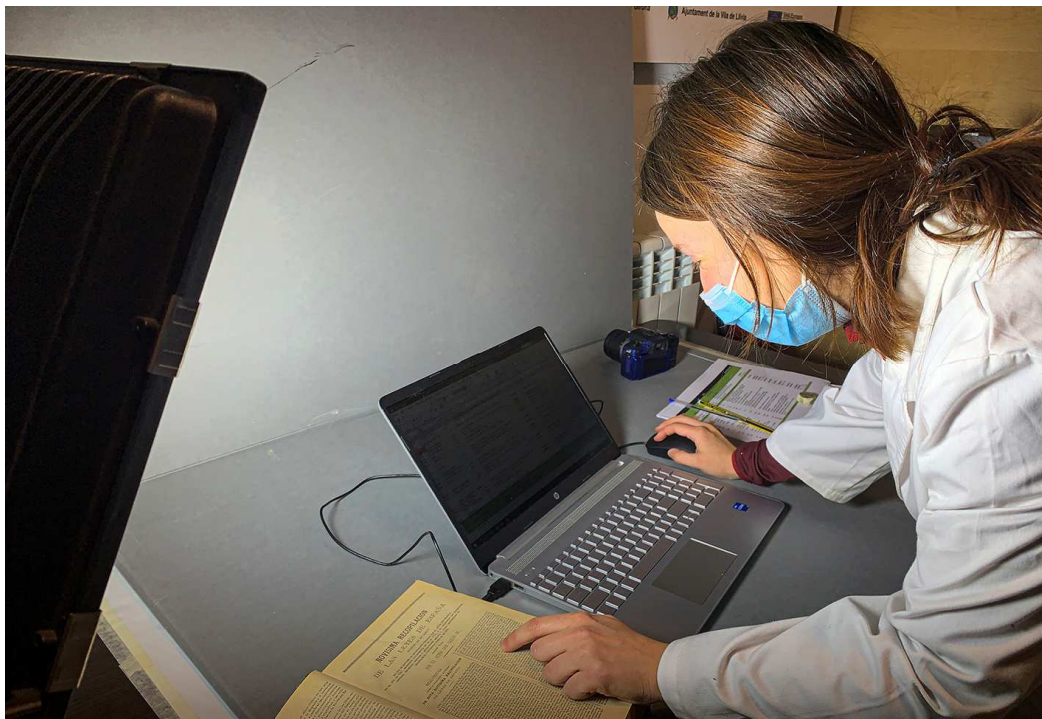

La conservadora i restauradora de béns culturals, Marta Prunera / llivia.org

La tasca de documentació dels fons del **Museu de Llivia** es va recuperar l'any 2017. Des de llavors, de forma anual, es realitza aquest registre que permet disposar d'una primera base documental de tot el material que disposa el Museu de Llivia. Aquesta relació de béns culturals inclou des de llibres, documents i obra gràfica de la família Esteva —la farmàcia Esteva de Llivia és considerada una de les més antigues d'Europa—, fins a objectes característics de la mateixa farmàcia i objectes arqueològics i etnogràfics (numismàtica, eines, ceràmica, escultures...) de totes les èpoques històriques de Llivia i que han aparegut recentment en els jaciments arqueològics del Castell de Llivia o el Fòrum romà Iulia Libica.

Així, aquest 2021 s'ha donat continuïtat al projecte de documentació. En aquest cas, la feina ha estat duta a terme per la conservadora i restauradora de béns culturals, **Marta Prunera**. El gruix de la seva labor s'ha centrat en els llibres,

receptaris i altres publicacions que van ser **donats en el seu dia per la família Esteva** i en la documentació de la col·lecció arqueològica exposada a l'equipament sobre la història de Llívia, des dels primers pobladors de l'edat de bronze fins al segle XIX. També **s'ha documentat material de la farmàcia Martí de Puigcerdà**, en aquest cas, però en menor mesura.

(Foto: La conservadora i restauradora de béns culturals, Marta Prunera / llívia.org)

Segons explica el director del museu, **Gerard Cunill** "l'objectiu de la documentació de l'arxiu i del material exposat del museu és facilitar-ne l'estudi i la recerca amb la idea d'acostar aquest fons i patrimoni a la població en general". Cunill destaca que la tasca de documentació permet també avaluar l'estat de conservació dels objectes i "serveix per elaborar exposicions i nous continguts culturals pel museu".

La tasca de la documentalista segueix la metodologia clàssica, tot detallant les dades bàsiques de l'objecte com són: el tipus de peça en qüestió, les seves dimensions, la data, l'autor, l'editor (en cas de publicacions), la seva història, la font i tipus d'ingrés, una descripció acurada tant del seu exterior com interior, el seu estat de conservació i la seva ubicació exacta a la reserva o exposició.

"Hi ha llibres dels segles XVI i XVII que és difícil trobar-ne informació. Són, per exemple, farmacopees en llatí o en italià que dificulta la tasca de documentació. Hi ha molt material editat i cal fer-ne recerca", explica Prunera. "No sols és important els receptaris sinó també la resta dels llibres, ja que això ens dona una visió dels interessos dels Esteva i dels apotecaris de l'època. Hi ha llibres de química, biologia i zoologia, però també uns manuals de com cal comportar-se en societat; o d'altres de lleis i administració", detalla.

"En els receptaris, per exemple, s'hi apuntaven la data i el pacient a qui subministraven el producte, el tipus de substància, les quantitats i els preus. Solucions digestives, ungüents, cànnabis per a brots epilèptics o fins i tot cocaïna per a rebaixar els dolors en els parts, tot de fórmules que avui dia ens semblarien inversemblants.", afegeix Prunera.

Un cop documentat tot aquest material, mitjançant el programari MuseumPlus (per a museus registrats, entre altres serveis i administracions), s'adjunten totes les fotografies dels objectes registrats. Així, les imatges poden ser compartides pels responsables del Museu a través del museu virtual, al web de la institució.